

ΚΑΝΕΝΑ ΔΗΜΟ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ!

Η εργατική τάξη ζητά Συμβούλια και Δημάρχους που να δίνουν προτεραιότητα στα δικά της προβλήματα. Τα σημερινά Δημαρχεία αποτελούν σε μεγάλο βαθμό διακοσμητικά στοιχεία. Οι Δήμοι πρέπει να περάσουν στα χέρια των αριστερών κομμάτων. Μόνο έτσι μπορεί να προωθηθεί μια φιλεργατική πολιτική. Παρα το συγκαλημένο, κάτω από πολλές «υπερκομματικές» υποψηφιότητες, χαρακτήρα των εκλογών, οι Δημοτικές αποτελούν μια σύγκρουση ανάμεσα στις Αριστερές και Δεξιές δυνάμεις του τόπου. Η δεξιά ελπίζει να συνεχίσει τη νίκη που πέτυχε

23 ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΞΙΩΝ ΔΙΟΡΙΣΜΕΝΩΝ ΔΗΜΑΡΧΩΝ

Για 23 χρόνια η δεξιά εμπόδιζε τη διενέργεια Δημοτικών εκλογών. Ένας από τους κύριους λό-

γους για τις συνεχείς αναβολές ήταν το γεγονός πως η αριστερά παραδοσιακά κυριαρχούσε στους Δήμους. Παράλληλα, μέσα στο καθεστώς του αδιαμφισβήτητου Μακάριου, οι

στις περασμένες βουλευτικές εκλογές, και σαν συνέπεια, να προετοιμάσει πιο αποφασιστικά την επίθεση της ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των μαζών.

Τα αριστερά κόμματα πρέπει να την εμποδίσουν. Τα μέλη και στελέχη της ΕΔΕΚ και

Δημοτικές εκλογές, δημιουργώντας συνθήκες κομματικής αντιπαράθεσης, θα έπαιναν να αυξάνουν τον πολιτικό προβληματισμό και την ταξική συνείδηση των εργαζομένων που η δε-

ξιά πάντα προσπαθεί να κρατεί σε άγνοια, απάθεια και υποταγή. Οι δυνάμεις που επανέφεραν το θέμα και επέμεναν στο θεσμό εκλεγμένων Δημάρχων, ήταν οι δυνάμεις της Αριστεράς, το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ.

Ο θεσμός των διορισμένων Δημάρχων, που όχι τυχαία ήταν δίχως εξαίρεση δεξιάς ιδεολογίας, έχει από χρόνια αποδείξει τη χρεωκοπία του. Δεν έγινε καμία προσπάθεια μελέτης των προβλημάτων των εργαζομένων και της φτωχοποίησης. Περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο παραμελήθηκαν οι εργατικές συνοικίες. Οι

του ΑΚΕΛ, ειδικά η νεολαία, πρέπει να μπουκώσουν αποφασιστικά στη μάχη. Αφήνοντας κατά μέρος τις μεταξύ τους διαφορές, παραμερίζοντας την έχθρα, αυτή είναι η ώρα της συντονισμένης δράσης, για να περάσουν οι Δήμοι στα Αριστερά κόμματα.

Δεξιοί Δήμαρχοι δεν έχουν την ελάχιστη επαφή με τις συνθήκες ζωής της εργατικής τάξης. Τα έργα τους ήταν βασικά έργα βιτρίνας. Σε πολλές περιπτώσεις το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν τα προσωπικά τους, επαγγελματικά συμφέροντα.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΥΣ

Η μάχη για τους Δήμους είναι μια σημαντική πολιτική μάχη. Η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι γενικά ζητούν να δοθεί προτεραιότητα στα δικά τους προβλήματα. Ανάλογα με το χώρο, χρειάζονται οδικά

έργα, αντιπλημμυρικά, έλεγχο για καθαριότητα ειδικά όπου υπάρχουν σφαγεία απόβλητα κλπ, προστασία του φυσικού περιβάλλοντος από την ασοδοσία του κεφαλαίου, έργα αποχέτευσης. Έντονο είναι το πρόβλημα της στέγης που επηρεάζει χιλιάδες εργατικές οικογένειες και νέους εργάτες κι εργάτριες. Η δεξιά αρνείται να αναλάβει την παροχή φτηνών εργατικών κατοικιών, αφήνοντας τις μεγάλες οικονομικές επιχειρήσεις να κερδοσκοπούν. Η νεολαία χρειάζεται τους δικούς της χώρους, αθλητικά κέντρα

συνέχεια στη σελ. 3

ΤΙ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ

Η άρνηση των αριστερών κομμάτων να συνεργαστούν ρίχνει πλάτα στρώματα των εργατικών μαζών σε δίλημμα και απογοήτευση. Σαν τμήμα της ΕΔΕΚ, στρέφουμε πρώτα την κριτική μας ενάντια στην ηγεσία του δικού μας κόμματος. Αφού απότυχαν οι προσπάθειες για συνεργασία με το ΑΚΕΛ, η ΕΔΕΚ ωφείλει τουλάχιστο να κατεβεί παντού με δικούς της υποψηφίους. Η συνεργασία με το ΔΗΚΟ σε ωρισμένους χώρους και η υποστήριξη «ανεξάρτητων» κεντροδεξιών αλλού, είναι έξω από κάθε σοσιαλιστική αρχή. Επιπλέον, σε χώρους όπου ο υποψήφιος Δήμαρχος του ΑΚΕΛ θα έχανε με διαφορά ελάχιστων ψήφων από το Δεξίο, η ΕΔΕΚ ωφείλει να προσφέρει αυτούς τους ψήφους. Αυτό επιβάλλουν τα γενικότερα συμφέροντα της εργατικής τάξης που είναι ανεξάρτητα από τη διαμάχη ανάμεσα στις αριστερές ηγεσίες.

Αυτή η κριτική δεν απαλλάσσει καθόλου την ηγεσία του ΑΚΕΛ από τις τεράστιες ευθύνες της για την αποτυχία της προσπάθειας για συνεργασία με την ΕΔΕΚ. Σαν το μεγαλύτερο κόμμα της αριστεράς ωφείλει να πάρει την πρωτοβουλία. Η στάση της βοηθά μόνο τη δεξιά.

Μπροστά στις εκλογές και όπως είναι διαμορφωμένη σήμερα η κατάσταση, η Αριστερή Πτέρυγα προτείνει:

ΧΩΡΟΣ	ΔΗΜΟΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ	ΔΗΜΑΡΧΟ
Λευκωσία	ΕΔΕΚ	ΑΚΕΛ *
Αγ. Δομέτιος	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Έγκωμη	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Αγλαντζιά	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Στρόβολος	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Λακατάμια	ΕΔΕΚ	ΑΚΕΛ *
Λατσία	ΕΔΕΚ	ΑΚΕΛ *
Λεμεσός	ΕΔΕΚ	θα ανακοινωθεί (1)
Μέσα Γειτονία	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Άης Αθανάσης	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Πολεμίδια	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Λάρνακα	ΕΔΕΚ	ΑΚΕΛ *
Αραδίππου	ΕΔΕΚ	ΑΚΕΛ (2)
Αθηαίνου	ΕΔΕΚ	θα ανακοινωθεί (3)
Λεύκαρη	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Πάφος	ΕΔΕΚ	Αταλιώτη
Πόλη Χρυσόχους	ΕΔΕΚ	ΕΔΕΚ
Παραλίμνη	Κοινό ΕΔΕΚ-ΑΚΕΛ	Λευκό (4)

Σημειώσεις: * Σ' αυτούς τους χώρους (Λ/σία, Λάρνακα, Λακατάμια, Λατσία) καλούμε σε υποστήριξη του Ακελικού υποψηφίου γιατί η ΕΔΕΚ υποστηρίζει δεξιούς.

(1) Στη Λ/σο συνεχίζονται οι διαβουλεύσεις για συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ, έστω και την τελευταία ώρα. Η Αριστερή Πτέρυγα έχει ρίξει όλο της το βάρος για την επιτυχία αυτής της προσπάθειας. Για να μην προκαταλάβει τα αποτελέσματα αποφεύγει να πάρει θέση σήμερα.

(2) Στην Αραδίππου ο κοινός υποψήφιος ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ υπερισχύει του Ακελικού κατά μερικές δεκάδες ψήφους μόνο. Η ΕΔΕΚ ωφείλει να προμοδώσει, διαφορετικά θα κερδίσει η δεξιά.

(3) Για την Αθηαίνου αποφεύγουμε να πάρουμε θέση για τους ίδιους λόγους όπως και στη Λεμεσό.

(4) Στο Παραλίμνη, οι μοναδικοί δυο υποψήφιοι, είναι και οι δυο στελέχη του ΔΗΣΥ. Η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ δεν έχουν θέση για το θέμα του Δημάρχου. Η Αριστερή Πτέρυγα καλεί μόνο για ψήφιση Δημοτικού Συμβουλίου.

Μετά τις Δηλώσεις Γκουεγιάρ

ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΦΩΝΙΑ ΧΕΙΡΙΣΜΩΝ

Αδοξο τέλος φαίνεται να έχει η «νέα γραμμή» που αποφασίστηκε στην κοινή σύσκεψη της Αθήνας για το Κυπριακό. Οι δηλώσεις Γκουεγιάρ την περασμένη βδομάδα είναι το χειρότερο χτύπημα μέχρι σήμερα που δέχτηκε η Κυπριακή Κυβέρνηση για την πολιτική - της στο Κυπριακό. Παράλληλα, η απ' ευθείας σύγκρουση με τον γενικό γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών βάσει τις βάσεις για την απομυθοποίηση του οργανισμού μέσα στη συνείδηση των Κυπριακών μαζών που για τόσα χρόνια οδηγήθηκαν να πιστεύουν πως τα Ηνωμένα Έθνη θα μπορούσαν να βοηθήσουν για να λύσουν το πρόβλημα.

Η σύγκρουση με τον γενικό γραμματέα δεν είναι χωρίς σημασία για την πορεία του Κυπριακού. Ασφαλώς δεν πρόκειται να αλλάξει οτιδήποτε, αλλά είναι σύμπτωμα μιας πραγματικότητας που η Κυπριακή

ηγεσία αρνείται να αναγνωρίσει: ότι δηλαδή είναι αδύνατη η λύση του Κυπριακού μέσα από τις ενδοκυπριακές συνομιλίες. Όσο ο Ντενκτας έχει την εμπιστοσύνη των Τουρκοκυπρίων, όσο έχει τη

δύναμη στα χέρια - του δεν πρόκειται να δεχτεί ούτε ένα βήμα προς εξομάλυνση της κατάστασης γιατί ξέρει πως χωρίς «θερμα σύνορα» οι ελληνικοί και κυπριακοί καπιταλιστές

συνέχεια στη σελ. 3

Νεολαία και Σοσιαλισμός

«Στην πιο κρίσιμη φάση βρίσκεται σήμερα η πορεία του εθνικού μας προβλήματος. Οι δυσκολίες είναι πολλές... Αλλά η εθνική μας αξιοπρέπεια επιβάλλει να μην καταστείλουμε την σημαία μέχρι την ΔΙΚΑΙΩΣΗ των εθνικών οραματισμών...»

Την ώρα που κάποιοι στο ραδιόφωνο ή στην τηλεόραση εκφώνη τον «εμπνευσμένο» γεμάτο «οραματισμούς» λόγο, η εργατική, στρατευμένη και μαθητική νεολαία στέκεται έξω από τα «κίμπρι» ή το «Σκορπιο» και λέει «δε βαριέσαι». Γιατί την ώρα που μιλούν για αξιοπρέπεια και δικαιοσύνη πνίγουν την δική μας αξιοπρέπεια και δικαιοσύνη στα εργοστάσια, στους στρατώνες, στις τάξεις, στερώντας μας την ελευθερία σκέψης και έκφρασης, με στόχο τη μετατροπή μας σε φτηνά εξαρτήματα μηχανών.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Στα εργοστάσια σκυφτοί πάνω από τις μηχανές, η εργαζόμενη νεολαία δεν έχει την ευκαιρία να νοιώσει κάποια ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Βουβόι μοιάζουμε περισσότερο με εξάρτημα της μηχανής παρά με χειριστές. Σήμερα μας απειλούν με αποκοπή του τιμάρθμου, με μείωση των μεροκαμάτων, με ανεργία. Η νεολαία νοιώθει την ταξική αντιπαράθεση να υποβόσκει την ταξική σύγκρουση να έρχεται και ξέρετε ότι δεν φταίει αυτή. Της το επιβάλλουν. Την ίδια στιγμή της μιλούν για ομόνοια και σύμπνοια όλου του λαού.

Στα πεζοδρόμια, μαθητές, εργατοπαίδια στέκονται με τις ώρες βαριεστημένα, αδιάφορα. (Άλλοι μαθητές, παιδιά άλλων οικογενειών δεν στέκονται εκεί. Οδηγούν BMW και διασκεδάζουν σε κέντρα). Δεν μπαίνουν ούτε σε καφέ διότι δεν έχουν λεφτά ούτε για ένα καφέ. Την άλλη μέρα στο σχολείο θα δουν κάποιο ή κάποια να έρχεται με τη λιμουζίνα του μπαμπά. Πιο πριν τους έχει σταματήσει ένας αστυνομικός να ελέξει αν είχαν άδεια οδηγού για να οδηγούν μοτοποδήλατο. Στην τάξη κάποιος θα τους μιλήσει για ιδανικά, αξίες και ανάγκη αγώνα για δικαιοσύνη. Τ' ακούν «βέρεσαι».

Ο στρατιώτης, που δεν έχει τα «μέσα» να πάει γραφείας στο Β.Μ.Η. Πέρνα τις ώρες του στην σκοπιά και την αγγαρία τρώγοντας βρισιές, φυλάκη, ταπεινώση. Στερώντας του κάθε αξιοπρέπεια και δικαιοσύνη της αξιοπρέπειας και του δικαίου της ψυχής!

ΡΙΖΑ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ Η ΤΑΞΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο καπιταλισμός, η κοινωνία των κεφαλαιοκρατών, είναι η πηγή των προβλημάτων της νεολαίας. Αν αυτά ήταν σε υποφερτά επίπεδα στην περίοδο οικονομικής ανάπτυξης, σήμερα γίνονται αβάστακτα.

Η καπιταλιστική κοινωνία μπορεί να παρουσιάζεται «δημοκρατική» «λογική», «φιλελεύθερη» σε περίοδο που έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό της, σε περίοδο άνθισης. Όταν αρχίζει να κλονίζεται γίνεται αντιδραστική, παράλογη, αστυνομική. Αυτά που βλέπουμε σήμερα δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτά που πρέπει να περιμένουμε αύριο, όσο θα βαθιάει η κρίση.

Τα σχολεία, ο στρατός, η αστυνομία γίνονται απροκάλυπτα όργανα επιβολής της λογικής της άρχουσας τάξης, της πειθαρχίας, της δικτατορίας. Δεν είναι τυχαίο. Συνοδεύουν την σκληρότητα των εργοδωτών που γίνεται αναγκαιότητα για να κοπεί ο τιμάρθμος, να μειωθούν οι μισθοί, να αυξηθεί η ανεργία.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Η νεολαία, ο τόσο ευαίσθητος αντανάκλαστος της παραλογίας, της αδικίας, της καταπίεσης είναι σίγουρα αυτή που οραματίζεται πιο συχνά από τον καθένα μας μια καλύτερη κοινωνία. **ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ: Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.** Για την κοινωνία της εργατικής τάξης, όπου θάχουμε τα δικά μας όργανα εξουσίας σε συνθήκες απόλυτης δημοκρατίας, όπου θα υπάρχει δουλειά για όλους, δίχως καταπίεση, δίχως εκμετάλλευση, όπου θα παράγουμε για τις ανάγκες της κοινωνίας κι όχι για το κέρδος του κεφαλαιοκράτη.

Τα σχολεία θα πάψουν να παράγουν τα φτηνά εργατικά χέρια αλλά θα παράγουν ολοκληρωμένα μορφωμένους ανθρώπους. Θα πάψουν να είναι φορείς και διατυμπανιστές της ιδεολογίας των αξιών και των προτύπων της τάξης των αρχόντων και θα γίνουν φορείς κοινωνικών αντιλήψεων που εξυπηρετούν το κοινωνικό σύνολο, τον άνθρωπο.

Η νεολαία δεν έχει μέλλον στον καπιταλισμό. Της υπόσχεται ανεργία καταπίεση, αστυνομοκρατία. Για τα συμφέροντα μερικών μεγάλων που ελέγχουν τα πάντα, τα όνειρα χιλιάδων νέων γίνονται συντρίμια. Η σημερινή γενιά της νεολαίας κουβαλά μέσα της τη φλόγα της επανάστασης. Η κρίση που μαστίζει τον καπιταλισμό παγκόσμια κτυπά πρώτα και κύρια τη δική μας τη γενιά. Οι κεφαλαιοκράτες παγκόσμια ενδιφέρονται μόνο για να στοιβάξουν τα όπλα τους κι ως πεθαίνουν εκατομμύρια από την πείνα.

Έχουμε υποχρέωση να προετοιμάσουμε το μέλλον μας. Δεν θα μας το δωρήσει κανένας. Από μας εξαρτάται, να χτίσουμε τις δυνάμεις που θα ξεκάνουν αυτή τη σάπια κοινωνία και θα στήσουν το δικό μας κόσμο το σοσιαλιστικό..

Σωτήρης
Βλάχος

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ: ΕΡΓΑΤΕΣ ΜΕ ΣΤΟΛΗ

— Ιεραρχία, Πειθαρχία, θητεία, το τρίπτυχο καταπίεσης της ζωής του στρατιώτη. Φυσικά και ένας ταξίαρχος μπορεί να τρέμει μπροστά σ' ένα στρατιγό, και η καταπίεση να διέπει όλες τις σχέσεις ανώτερου προς κατώτερο αλλά όλοι ξέρουμε πως στον στρατό υπάρχει **Ο ΚΑΤΩΤΕΡΟΣ**, και αυτός είναι ο φαντάρος. Ποιο είναι το σημείο του; Αυτό:

Μόνιμοι=επαγγελματίες. Φαντάροι=Υποχρεωτική θητεία. Τριανταπέντε χρόνια για τους πρώτους και ένα όνειρο: στρατηγός. 26 μήνες για τους δεύτερους και ένα όνειρο: απόλυση. Αν στην καριέρα τους οι μόνιμοι είναι διατεθειμένοι να υποστούν μια σειρά από ταπεινώσεις και εξευτελισμούς για να αναρριχηθούν στην ιεραρχία, κάτι που οι άλλοι εργαζόμενοι το θεωρούν απαράδεκτο, οι φαντάροι

εξακολουθούν να έχουν αυτά τα κριτήρια των άλλων εργαζομένων και θεωρούν απαράδεκτη την άσκηση αυτών των διαδικασιών πάνω τους. Ακριβώς γιατί οι ίδιοι είναι εργάτες με στολή: Πυροσβέστες στα δάση, τεχνικοί στο μηχανικό, χτίστες, πογιατζήδες, επιπλοποιοί, οδηγοί, στους στρατώνες και τα φυλάκια.

— Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και η κύρια πολιτική έκφραση της Αριστεράς, ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ, πρέπει να παλαίσουν για ανγνώριση της εργασίας που προσφέρουν οι στρατιώτες, καθώς και των δικαιωμάτων που έχουν σαν εργαζόμενοι:

1— Πλήρης εφαρμογή των διεθνών και εθνικών συμβάσεων εργασίας για τους στρατιώτες.

2— Μισθος ίσος με του ανειδίκεπτου εργάτη χωρίς

αφαίρεση χρημάτων για τροφή & διαμονή.

3— Επιδόματα βαριάς και ανθυγιεινής εργασίας και οικογενειακά επιδόματα στους παντρεμένους.

4— Τήρηση ωραρίου εργασίας που καθιερώνει η συλλογική σύμβαση εργασίας. Σκοπία-εκπαίδευση να μην υπερβαίνουν αυτό το ωράριο.

5— Δικαίωμα άρνησης εκτέλεσης εργασίας σε περίπτωση που είναι επικίνδυνη για την υγεία και την σωματική ακεραιότητα.

6— Μείωση της θητείας σε 12 μήνες.

7— Ο χρόνος θητείας να υπολογίζεται σαν εργασία χρόνος στα ταμεία υγείας & κοινωνικών ασφαλίσεων.

8— Οι στρατιώτες που απολύονται να έχουν εξασφαλισμένη με νόμο την παλιά τους θέση εργασίας και όσοι δεν δούλευαν να παίρνουν ανεργιακό επίδομα.

— Η συγκυρία των δημοτικών εκλογών φέρνει στην επιφάνεια και το ζήτημα της σχέσης των Δήμων με τις διαδικασίες της άμυνας καθώς και την συμμετοχή των στρατιωτών στην παραγωγή. Σε ακριτικές περιοχές όπως είναι ο Β. Πόλος, Καίμακλι, Ταχτακας, Αγ. Δομέτιος, Αγ. Πάβλος όπου τα φυλάκια βρίσκονται σπαρμένα μέσα στις γειτονιές και τις συνοικίες, αντιπρόσωποι των δημοτικών συμβουλίων και των στρατιωτών πρέπει να

έχουν το δικαίωμα εισόδου και έρευνας σε κάθε χώρο που ζουν και εργάζονται στρατιώτες. Αυτό πρέπει να γίνει παντού στην Κύπρο. Αντιπρόσωποι των στρατιωτών πρέπει να έχουν το δικαίωμα έκφρασης από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Πρέπει να γίνεται έλεγχος στην διάθεση και διαχείριση των χρημάτων για την «άμυνα» από εκπροσώπους των στρατιωτών, των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των δημοτικών συμβουλίων. Να παλεφτεί μαχητικά η κατάργηση της στρατονομίας και των στρατιωτικών φυλακών που βρίσκονται στη Λεφκωσία. Οι αστυνομικοί σταθμοί και τα όργανα ασφάλειας πρέπει να υπόκεινται στον δημοκρατικό έλεγχο από τους εργαζόμενους γενικά, και τους Δήμους ιδιαίτερα.

— Αν υπάρχει κάτι μέσα στο αστικό καθεστώς άξιο να το υπερασπιστεί, δεν είναι αυτό το ίδιο, αλλά όσο το εργατικό κίνημα έχει καταχτήσει μέσα σ' αυτό.

— Εμπρός λοιπόν ν' ανοίξουμε το στρατό στις παρεμβάσεις του εργατικού Κινήματος, για εργατικά-ταξικά δημοκρατικά, για την νίκη της Αριστεράς, για ν' ανοίξει ο δρόμος στο κοινό μέτωπο Ε/Κ—Τ/Κ εργατών και στρατιωτών, για το σοσιαλισμό.

Μ.Κ

Στρατόπεδα:

«Στη φωλιά του Κούκου»

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Να λοιπόν που πήραμε τη συνέντευξη. Κόντρα στην τρομοκρατία, το κίνδυνο της «καρφωτής», και του στρατοδικείου. Είναι καφτο ένα μικρό βήμα στο χτίσιμο επιτροπών σε κάθε στρατώνη.

Οι ίδιοι οι φαντάροι ανατρίσσουν στον αέρα την «εθνική ομοψυχία» και το «αξίωμα» της Ε. Φρουράς μέσα στην καθημερινότητα του στρατοπέδου. Το κυνήγητο, το κόλλημα, η σύγκρουση, η παρανομία, είναι μια διαρκής κατάσταση ζωής, που θέλει γερά νεύρα να την αντέξει.

Η ζωή λοιπόν να περνάει λασθραία την πύλη, το συρματομπλεγμά, στην σκοπιά κρατώντας ζεστή την ελπίδα της απόλυσης.

Σ.Ε: Πες τε μας, πως περνάτε στο στρατώνη;

Πάμπος: Ρουτίνα. Από την δουλειά στη σκοπιά, από την σκοπιά στες αγγαρείες, από τις αγγαρείες στες αναφορές και πάει... Συνεχώς ένταση τίποτε άλλο.

Κώστας: Ζωή άστατη, αγχώδης, ανυπόφορη. Σηκώνεις κεφάλι και έρχεται η φυλάκη καταπέλτης. Αφτά τα δύο χρόνια θα είναι τα χειρότερα της ζωής μου.

Νεόφυτος: Έχουν σπάσει τα νεύρα μας. Καρτερω την μέρα ν' απολυθώ.

Γιώργος: Δεν υπάρχει κανένα πρόγραμμα δουλειάς. Ελέφθερος χρόνος ανύπαρχτος. Και να έχεις θα κάνεις κανένα μπάνιο

για να ξεκουραστείς παρα να ασχοληθείς με κάτι άλλο.

Σ.Ε: Είναι σίγουρο ότι η ζωή σας πρέπει ν' αλλάξει. Τι προτείνετε;

Πάμπος: Θέλουμε να εκφέρουμε τις ιδέες μας χωρίς τον φόβο της τιμωρίας που είναι το όπλο των αξιωματικών. Έχουμε μεγάλη ανάγκη από ξεκούραση και ψυχαγωγία. Χρειάζονται περισσότερες άδειες και εξόδοι για να σπάξει η ρουτίνα του στρατοπέδου.

Κώστας: Είμαστε αδικημένο κομμάτι της κοινωνίας και για μας καλλίτερη ζωή σημαίνει: μείωση της θητείας, άφξηση του μισθού, δωρεάν διακίνηση, δικαίωμα πολιτικής περιβολής, κατάργηση στρατοδικείων, τήρηση ωραρίου, ξεκούραση, ψυχαγωγία. Αφτά βέβαια είναι δύσκολο να γίνουν αν δεν τα επιδιώξουμε εμείς. Πρέπει να οργανωθούμε και να δημιουργήσουμε επιτροπές δικές μας.

Νεόφυτος: Πρέπει να οργανωθούμε και να καλέσουμε τα κόμματα σε βοήθεια. Τότε θα φανει ποιοι είναι με τους «μόνιμους» και ποιοι μαζί μας. Στην Ελλάδα έγινε ένα βήμα. Γιατί όχι και στην Κύπρο;

Σ.Ε: Η σχέση με τους αξιωματικούς;

Πάμπος: Μας θέλουν πιάνα. Μπορεί να ξέρουν ότι έχουν λάθος αλλά εσύ πρέπει να εχτέλας. Όταν τους το υποδείξεις, ακολουθα

«κόλλημα». Αυτό που μένει είναι η εκδίκαση και όχι η συνεργασία.

Κώστας: Δεν σε υπολογίζουν καθόλου. Γιαφτους είμαστε οι μαλάκες που πάνω μας θα δείξουν την δύναμη τους. Εμένα με τιμώρησαν επειδή κάποιος λέει με είδε να οδηγώ μοτοσυκλέττα και να φορώ σκουλαρίκι. Αυτό όμως θα το πληρώσουν οι «πελλομόνιμοι».

Νεόφυτος: Δουλειά τους είναι να μας φουλώνουν, και το απολαμβάνουν. Και έχεις το κράτος να τους προάγει και να τους έχει και ψηλούς μισθούς. Έχουν νομιμοποιήσει τα στρατοδικεία πάλι, ενώ η στρατονομία και τα φρουραρχεία τώρα κάνουν πιο συχνή την παρουσία τους.

Σ.Ε: Υπάρχει τίποτε άλλο;

Πάμπος: Μια φορά όταν

πήγα στον αξιωματικό υπηρεσίας για την έξοδο μου μου είπε να κόμω ερωτική εξομολόγηση της λάμπας.

Κώστας: Εμένα με απειλούν με μετάθεση γιατί έμαθαν ότι είμαι οργανωμένος σε κόμμα και ότι συζητώ πολιτικά στο στρατώνη.

Νεόφυτος: Πριν καιρο ο διοικητής μου με τιμώρησε γιατί αρνήθηκα να πάω στον καθιερωμένο αγιασμό. Με αποκάλεσε αλήτη, άθεο, άπατρι, ανήθικο κ.α.

Γιώργος: Ο μοναδικός τρόπος για να λυθούν τα προβλήματα μας είναι αφτός του ελέγχου της διοίκησης. Δηλ. να έχουμε μια επιτροπή σε κάθε στρατώνη που να μπορεί να παίρνει μέρος στες αποφάσεις.

Μ.Θ.

Οι Συνδικαλιστές του

«KIMON» μας

πληροφορούν:

«Οι συντεχνίες ΠΕΟ-ΣΕΚ ακοινώνουν ότι κατόπιν απ' ευθείας διαπραγματεύσεων με το KIMON TUTORIAL CENTRE στην παρουσία της Ομοσπονδίας Εργοδοτών και Βιομηχάνων, κηρύχθηκε αδιέξοδο και ζητείται η μεσολάβηση του Υπουργ. Εργασίας».

Κύρια αιτήματα των εργαζομένων είναι η νομιμοποίηση και η κατοχύρωση της δουλειάς για καθηγητές με μακροχρόνια υπηρεσία, καθώς επίσης κατοχύρωση στα στοιχειώδη δικαιώματα που παρέχουν οι συλλογικές συμβάσεις στην εργοδο-παλληλική τάξη.

Οι καθηγητές του KIMON TUTORIAL CENTRE είναι αποφασισμένοι να χρησιμοποιήσουν δυναμικά μέτρα χωρίς να εξαιρείται η απεργία, για δικαιοσύνη του αγώνα τους για κατάκτηση των πιο πάνω δικαιωμάτων.»

Κανένα Δέξιμο στη Δεξιά

συνέχεια από σελ. 1

και γυμναστήρια. Οι εργαζόμενες μητέρες χρειάζονται υπηρεσίες σταθμούς. Οι κοινόχρηστες χρειάζονται ιατρικές και άλλες υπηρεσίες, πάρκα και χώρους ξεκούρασης, γήπεδα και βιβλιοθήκες.

Το ζήτημα της δημοκρατικής λειτουργίας των Δήμων και της λαϊκής συμμετοχής στις διαδικασίες είναι ένα άλλο μεγάλο θέμα. Χρειάζεται αγώνας για διεύρυνση των αρμοδιοτήτων και των εξουσιών των Δημοτικών Συμβουλίων μέσα από τροποποίηση του νόμου για τους Δήμους, χρειάζεται αγώνας για την διοικητική αυτοτέλεια και την οικονομική αυτοδυναμία των Δήμων. Χρειάζεται συντόμηση της θητείας του Συμβουλίου από 5 σε 3 χρόνια. Χρειάζονται ταχτικές γενικές συνελεύσεις των Δημοτικών για να ελεγχεται η δουλειά των Συμβουλίων και να ακούεται η φωνή των εργαζομένων. Η δημοκρατία επιτροπών στις συνοικίες, επιτροπών νεολαίας, γυναικών κλπ, έχει πολλά να προσφέρει για την καλύτερη μελέτη και την προώθηση των προβλημάτων των λαϊκών στρωμάτων.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

Η δεξιά είναι αδύνατο να προωθήσει αυτά τα ζητήματα. Οι εκπρόσωποι των αστικών κομμάτων, ΔΗΚΟ και ΔΗΣΥ, είναι διαπιστωμένοι από την ιδεολογία του ατομικισμού και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Ζουν στο δικό τους μικροαστικό και αστικό κόσμο, μακριά από τα εργατικά στρώματα.

Φιλεργατική πολιτική μπορούν να ακολουθήσουν μόνο τα αριστερά κόμματα. Πολιτικοποιώντας μ' αυτό τον τρόπο τις Δημοτικές Εκλογές και συνδέοντας πάντα το ζήτημα των αριστερών Δημορχείων με τον αγώνα για μια αριστερή κυβέρνηση στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος - γιατί μέσα στη πλαίσια του καπιταλισμού η συνολική λύση των προβλημάτων είναι αδύνατη - τα αριστερά κόμματα πρέπει να διεκδικήσουν τους Δήμους.

Σ' αυτή τη μάχη η ενότητα των αριστερών κομμάτων στη βάση κοινών υποψηφίων Δημορχών είναι πρωταρχικής σημασίας. Ο καλύτερος τρόπος να μπορέσουν τα αριστερά κόμματα να διεκδικήσουν τις εκλογές πραγματικά πειστικά είναι στη βάση της ενότητας και της συνεργασίας. Οι διαφορές του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ στο πρόγραμμα τους για τους Δήμους είναι ουσιαστικά ανύπαρκτες. Οι γενικότερες πολιτικές συνθήκες επιβάλλουν μια τέτοια συνεργασία. Η πολιτική της συνεργασίας με το ΔΗΚΟ έχει αποδείξει τη χρεωκοπία της. Η δεξιά εμφανίζεται ενισχυμένη μετά τις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές. Με το 62% που πήρε μεθοδεύει την επίθεση ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των μαζών όπως απόδειξε η προσπάθεια να χτυπηθεί ο τιμάρθρος. Η συνεργασία της αριστεράς όχι σε επίπεδο ηγεσίας και παρασκηνιακών συμφωνιών, αλλά σε επίπεδο βάσης των

δύο κομμάτων, μέσα από την κοινή δράση για την επίτευξη των κοινών στόχων, θα φέρνει αυτόματα την αριστερά από θέση άμυνας σε θέση επίθεσης: θα αναπτέρωνε το ηθικό της εργατικής τάξης πλατιά, θα συσπειρώνει τους απογοητευμένους αριστερούς, θα ενθουσίαζε τα δραστήρια μέλη και ειδικά τη νεολαία των δυο κομμάτων. Έτσι θα δημιουργούνταν οι προϋποθέσεις για τη νίκη της αριστεράς, για ανατροπή της πλειοψηφίας των δεξιών κομμάτων.

Οι Δημοτικές εκλογές για ένα ακόμη λόγο, κάνουν διπλά επιβλημένη τη συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ: αν τα δυο κόμματα δεν συνεργαστούν, όλοι σχεδόν οι Δήμοι κινδυνεύουν να περάσουν στα χέρια της Δεξιάς, και μάλιστα κατά πλειοψηφία στο ΔΗΣΥ. Αυτό φαίνεται από μια απλή ματιά στα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών. Μέσα από τη συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ η αριστερά θα κέρδιζε μαζικά τους Δήμους.

Η θέση πως κάτι τέτοιο θα έσπρωχνε το ΔΗΚΟ σε συνεργασία με το ΔΗΣΥ έτσι που να έχανε η αριστερά, είναι λανθασμένη: αν το ΔΗΚΟ συνεργαζόταν με το ΔΗΣΥ η δύναμη του θα μειωνόταν δραστηρικά - θα κέρδιζε η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ.

ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Γι' αυτούς όλους τους λόγους η άρνηση των ηγεσιών των δυο αριστερών κομμάτων να συνεργαστούν για τις Δημοτικές Εκλογές αποτελεί εγκληματική εγκατάλειψη των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Οι διαβουλεύσεις ανάμεσα στις δυο ηγεσίες κατά τη διάρκεια των τελευταίων 2 μηνών, κρατήθηκαν μυστικές από τη βάση. Κατάρρευσαν γιατί οι δυο ηγεσίες τις εξευτέλιαν στο επίπεδο των παζαρεμάτων για Δημορχούς και θέσεις, αντί να τις δουν σαν ζήτημα πρωταρχικής πολιτικής σημασίας. Από τη στιγμή που οι συζητήσεις έγιναν στα παρασκήνια, η κάθε μια από τις δυο ηγεσίες εύκολα μπορεί να κατηγορεί την άλλη σαν υπεύθυνη και να φανατίζει τη βάση της.

Η ευθύνη γι' αυτό βαρύνει από κοινού τις δυο ηγεσίες. Ούτε η μια ούτε η άλλη δεν κάλεσαν ανοιχτά για συνεργασία της Αριστεράς. Καμμία δεν εξήγησε πλατιά στην εργατική τάξη τους λόγους που οδήγησαν στην κατάρρευση της προσπάθειας για συνεννόηση. Στην ουσία καμμία δεν πίστεψε στην συνεργασία! Τα μέλη και στελέχη των δυο κομμάτων πρέπει να στρέψουν τα πυρά και την κριτική τους πρώτα ενάντια στη δική τους ηγεσία.

Σαν αποτέλεσμα της έλλειψης μιας συνεπούς αριστερής πολιτικής βλέπουμε τα αριστερά κόμματα να δίνουν υποστήριξη σε «ανεξάρτητους», «υπερκομματικούς» υποψηφίους. Αντίθετα θα έπρεπε να είχαν καταγγείλει κάθε «υπερκομματική» υποψηφιότητα, σαν υποκριτική, παραπλανητική, που τείνει να απολιτικοποιήσει τις

εκλογές. Ιδιαίτερα, πρέπει να καταγγελλεί η στάση της ηγεσίας της ΕΔΕΚ για την υποστήριξη που δίνει σε αρκετές περιπτώσεις σε μη-κομματικούς, κεντροδεξιούς υποψηφίους δημάρχους.

ΨΗΦΟΣΤΗΝ ΕΔΕΚ

Η Αριστερή Πτέρυγα, σαν τμήμα της ΕΔΕΚ, ψηφίζει ΕΔΕΚ. Στέκεται δίπλα από το κόμμα σε κάθε μάχη που δίνει η βάση για μια δυνατή, δημοκρατική, ζωντανή ΕΔΕΚ. Όμως αυτός ο αγώνας είναι συνδεδεμένος με τον αγώνα για την υιοθέτηση μιας πραγματικά σοσιαλιστικής πολιτικής από το κόμμα, για τη συνεπή εξυπηρέτηση των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Υποστηρίζοντας ΕΔΕΚ η Αριστερή Πτέρυγα δεν δέχεται τις επιλογές της ηγεσίας, όπου αυτές έρχονται σε σύγκρουση με τα μακρόχρονα συμφέροντα του κόμματος και της εργατικής τάξης. Η υποστήριξη Δεξιών Δημορχών σε χώρους όπως τη Λευκωσία και τη Λάρνακα, αποτελεί εγκατάλειψη του ταξικού περικομμένου των εκλογών, πράξη πολιτικής δειλίας και καίριο σκοτισμού. Η υποδείξη υποψηφίων από την ΕΔΕΚ σε χώρους όπως την Αραδίππου όπου με ελάχιστη προμοδοποίηση εκλέγεται δήμαρχος του ΑΚΕΛ, αποτελεί σχετιστική ενέργεια γιατί απλά βοηθά τα δεξιά κόμματα. Καλούμε την ηγεσία της ΕΔΕΚ έστω και την τελευταία ώρα να ξαναμελετήσει το θέμα σε χώρους όπου η απόφαση της έρχεται σε σύγκρουση

με τις διαθέσιμες πλατινών στρωμάτων της ίδιας της κομματικής βάσης.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ

Παρά τις ανεπάρκειες στην πολιτική των αριστερών κομμάτων, και παρ' όλα αυτά, οι Δημοτικές εκλογές είναι πάνω απ' όλα ώρα μάχης. Δεν είναι μάχη ανάμεσα σε προσωπικότητες, δεν είναι θέμα επιλογής του κατ'άλληλου απόρου. Είναι μάχη ανάμεσα στα κόμματα των εργαζομένων και τα κόμματα της αστικής τάξης! Γι' αυτό χρειάζεται συγκέντρωση όλων των δυνάμεων. Χρειάζεται αποφασιστικότητα. Ο αγώνας της βάσης των δυο αριστερών κομμάτων, ειδικά των δραστηρίων μελών και στελεχών, στρέφεται σε δυο κατευθύνσεις. Πρώτα προς την εργατική τάξη και τα πλατύτερα στρώματα των εργαζομένων, για να εξηγηθεί ο πραγματικός πολιτικός χαρακτήρας των Δημοτικών εκλογών, να εκτεθούν οι αδυναμίες της Δεξιάς, και να πείσουμε για την ανάγκη να δωθούν όλες οι δυνάμεις για τη νίκη της Αριστεράς. Και ύστερα προς την κατεύθυνση των ιδίων των ηγεσιών της Αριστεράς, για την υιοθέτηση μιας σωστής πολιτικής, μιας πολιτικής ενότητας της Αριστεράς στη βάση ενός εργατικού προγράμματος.

Τα Αριστερά κόμματα έχουν τις δυνατότητες, έχουν τις δυνάμεις. Οι Δήμοι μπορούν να κερδηθούν.

Δημοτικές Εκλογές στη Βρετανία

Συντριπτική ήττα δέχτηκαν οι συντηρητικοί στις δημοτικές εκλογές της 8ης του Μάη, χάνοντας 731 από τα δημοτικά συμβούλια που κατείχαν.

Η σαρωτική νίκη των εργατικών κομμάτων - κέρδισε 544 νέα Συμβούλια - κάνει σχεδόν βέβαιη την επαναφορά τους στην κυβέρνηση στις επόμενες βουλευτικές εκλογές μετά από δυο θητείες της Θάτσερ που ηγήθηκε της πιο σκληρής αντεργατικής δεξιάς κυβέρνησης στην πρόσφατη ιστορία της Βρετανίας.

Η συντριβή της Θάτσερ επιβεβαιώθηκε και στις δύο επαναληπτικές βουλευτικές εκλογές που έγιναν την ίδια μέρα, όπου στη μια περίπτωση η πλειοψηφία των Τόρυδων από 16,000 ψήφους μετατράπηκε σε πλειοψηφία 5,000 της Συμμαχίας Σοσιαδημοκρατών - Φιλελευθέρων. Το Εργατικό Κόμμα διπλασίασε το ποσοστό του σ' αυτή την παραδοσιακή αστική περιοχή.

Εξαιρετικής σημασίας αποτέλεσμα στις Δημοτικές εκλογές ήταν η μεγάλη νίκη του Εργ. Κόμματος στο Λίβερπουλ που ελέγχεται από τους Μαρξιστές της εφημερίδας Μίλιταντ.

Παρόλη την πρωτοφανή επίθεση ενάντια στο Δημοτικό Συμβούλιο από τους αστούς, το κράτος, τα δικαστήρια, όλα τα μέσα επικοινωνίας και από τη δεξιά ηγεσία του Εργατικού Κόμματος, πράγμα που σύγχισε τους ψηφοφόρους, οι Εργατικοί συνεχίζουν να έχουν την πλειοψηφία.

Έτσι διατηρείται το τεράστιο ποσοστό των εργατικών πράγμα που δείχνει ότι ο «εξτρεμισμός» δεν διώχνει ψήφους.

Ο λόγος που οι εργατικοί στο Λίβερπουλ διατηρούν ένα από τα πιο ψηλά εκλογικά ποσοστά στη Βρετανία, έχοντας διαλύ-

σει κυριολεκτικά τους Συντηρητικούς, είναι γιατί αντί να περικλύουν υπηρεσίες, αντί να αυξάνουν τους φόρους, αντί να προσθέτουν χιλιάδες άνεργους στα 4 εκατ. που υπάρχουν (όπως κάνουν τα υπόλοιπα Δημαρχεία) ήδη έχουν να αντιπαρατάξουν:

— Τη δημιουργία 2,000 νέων θέσεων εργασίας, κυρίως για τη νεολαία.

— Το χτίσιμο 4,000 εργατικών κατοικιών

— Το πάγωμα των ενοικίων και τη διατήρηση του φόρου κατοικίας στα πιο χαμηλά επίπεδα στη Βρετανία.

Ο ηρωικός αγώνας των Δημοτικών Συμβουλίων του Εργατικού Κόμματος του Λίβερπουλ κάτω από την ηγεσία των Μαρξιστών - αγώνα για τον οποίο έχουν ήδη καταδικαστεί σε χιλιάδες λίρες πρόστιμο από τα δικαστήρια ενώ κινδυνεύουν να καταδικαστούν σε λίγες μέρες με απαγόρευση να κατέχουν δημόσια πόστα για 5 χρόνια - αποτελεί ένα λαμπρό παράδειγμα για το εργατικό κίνημα διεθνώς.

Αυτός ο αγώνας δείχνει το δρόμο και στα δημοτικά συμβούλια της αριστεράς στην Κύπρο στις μάχες που έχουμε μπροστά μας μετά τις εκλογές της 25ης του Μάη.

ΠΟΣΟΣΤΑ & ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΧΩΡΟΣ	ΑΚΕΛ%	ΔΗΚΟ%	ΔΗΣΥ%	ΕΔΕΚ%
1. ΛΕΥΚΩΣΙΑ	22	26	36	13
2. ΑΗΣ ΔΕΜΕΤΗΣ	20	32	34	13
3. ΑΓΛΑΝΤΖΙΑ	28	26	32	12
4. ΕΓΚΩΜΗ	11	30	46	13
5. ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ	27	26	33	13
6. ΛΑΚΑΤΑΜΙΑ	30	27	28	14
7. ΛΑΤΣΙΑ	32	22	35	10

8. ΛΑΡΝΑΚΑ	28	29	33	10
9. ΑΘΗΝΑΙΟΥ	26	29	33	11
10. ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ	41	11	33	16
11. ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ	11	23	61	5
12. ΛΕΥΚΑΡΑ	20	28	15	34

13. ΔΕΜΕΣΟΣ	27	28	34	11
14. ΠΟΛΕΜΗΔΙΑ	36	25	30	8
15. ΜΕΣΑ ΓΕΙΤΟΝΙΑ	41	21	27	11
16. ΑΗΣ ΑΘΑΝΑΣΗΣ	34	27	31	8

17. ΠΑΦΟΣ	17	35	23	24
18. Π. ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	24	33	29	13

■ Μέσα στα ποσοστά υπολογίζονται και οι πρόσφυγες που ψηφίζουν στους τόπους διαμονής τους.

■ Τα εκλογικά ποσοστά υπολογίστηκαν κατά προσέγγιση

Με βάση τα ποσοστά των βουλευτικών, υπάρχει ο κίνδυνος η Δεξιά να κερδίσει τη Δημαρχία στους 13 από τους 18 Δήμους. Αυτό έκανε την συνεργασία ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ διπλά επιβλημένη. Παρ' αυτό, πρέπει, οι μάχες της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ, παραμερίζοντας το φανατισμό, ν' αγωνιστούμε μαζί για να περάσουν οι Δήμοι στην Αριστερά.

Γκουεγιάρ - Άδοξο τέλος

Συνέχεια από σελ. 1

αγώνα για μια σοσιαλιστική Κύπρο.

θα κερδίσουν οικονομικά το πεινρίδι και θα στερήσουν τους Τουρκοκύπριους αστούς από το μονοπώλιο της εκμετάλλευσης των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων.

Όμως το γεγονός ότι δεν μπορεί να βρεθεί λύση άρχισε να γίνεται συνείδηση μέσα στους διπλωματικούς κύκλους της Δύσης. Όταν οι προσπάθειες -της δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα πέρσι, φαίνεται πως ετοιμάζονται για πιο δραστήρια προσέγγιση: αφού περιμένουν ακόμα λίγο για να πάρει κάποια μορφή η «νέα γραμμή» στο κυπριακό, όταν αφήσουν να φανερί και στον τελευταίο Κύπριο και Έλληνα πως αυτή θα είναι η «γραμμή Παπανδρέου», μια γραμμή «σκληρής» διπλωματίας, προετοιμάζονται για μια δραστήρια στροφή, ίσης αναγνώρισης του κράτους του Ντενκας, φορτώνοντας όλες τις ευθύνες στην σοσιαλιστική κυβέρνηση της Ελλάδας και τους σοσιαλιστές της Κύπρου για μια τέτοια εξέλιξη.

Ένα τέτοιο παιχνίδι είναι φυσικά πολύ επικίνδυνο για τους ίδιους. Ακόμα δεν είναι αργά για να το κάμουμε αδύνατο. Αν η απόρριψη των ενδοκυπριακών συνομιλιών συνοδεύεται όχι από εθνικιστικό φανατισμό αλλά από ταξικό κάλεσμα στην Τουρκοκυπριακή και την Τουρκική εργατική τάξη για κοινό αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό μπορούμε να μετατρέψουμε μια επικίνδυνη καμψη σε ένα νέο ξεκίνημα για τη λύση του Κυπριακού: όχι μέσα από μια άκαρπη προσπάθεια συμβιβασμού των ασυμβίβαστων καπιταλιστικών συμφερόντων μα μέσα από την κατάργηση αυτών των συμφερόντων και των

Δυστυχώς τα αριστερά κόμματα δεν δείχνουν σημεία κατανόησης των καθηκόντων της εποχής - μας. Το ΑΚΕΛ επιμένει στην προσπάθεια εξευμενισμού του Ντενκας ενώ η ΕΔΕΚ στρέφεται ολοένα και περισσότερο στον εθνικισμό. Και οι δυο γραμμές οδηγούν σε νέα αδιέξοδα και σε τελευταία ανάλυση σε σοβαρή πιθανότητα νέων συγκρούσεων. Η αδυναμία των δυο κομμάτων να συνεργαστούν στις Δημοτικές εκλογές είναι σε κάποιο βαθμό και αποτέλεσμα της έλλειψης κατανόησης της ταξικής φύσης του Εθνικού προβλήματος της Κύπρου. Σήμερα χαρίζουν πολλούς Δήμους στη δεξιά με τον ίδιο τρόπο που πέρσι χάρισαν την εκλογική μάχη του Δεκέμβρη: για χάρη συμμαχιών με τη δεξιά στη βάση (κοινωνικές θέσεων) στο εθνικό. Όμως έτσι προετοιμάζουν αναπόφευκτα νέες καταστροφές ακόμα και στο εθνικό επίπεδο.

Είναι άμεση ανάγκη ν' αλλάξει αυτή η πολιτική. Δεν είναι αργά η αριστερά να πετύχει την συμμαχία της Τουρκοκυπριακής εργατικής τάξης και να αντιστρέψει την πορεία προς την διχοτόμηση. Αυτή η συνεννόηση της εργατικής τάξης των δυο κοινοτήτων είναι το καθήκον των σοσιαλιστών σήμερα. Οποιαδήποτε άλλη γραμμή είναι ανέφικτη και ουτοπική - αποτελεί στην πραγματικότητα παραπλάνηση της εργατικής τάξης. Και αυτή η συνεννόηση είναι αναπόφευκτη γιατί είναι ο μόνος δρόμος για τη λύση του Κυπριακού, ο μόνος δρόμος για το σοσιαλισμό στην Κύπρο.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Για μια Τ.Α. στην υπηρεσία της εργατικής τάξης

Η καθυστερημένη ανάπτυξη του καπιταλισμού στη Κύπρο και η έλλειψη μακρών δημοκρατικών παραδόσεων καθόρισε σε μεγάλο βαθμό τα περιθώρια ανάπτυξης της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και ειδικά των δήμων σε αντίθεση με τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες (ΗΠΑ, Αγγλία, Σουηδία, Ιταλία κ.τ.λ.).

Η πλήρης εξάρτηση των δήμων και γενικά της Τ. Αυτοδιοίκησης (κοινοτικές αρχές, συμβούλια βελτίωσης) από τις δεξιές κυβερνήσεις και το αστικό κράτος με διορισμένους δημάρχους και συμβούλια είχε σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα την απογύμνωση της Τ.Α. από κάθε ουσιαστική πολιτική ή διοικητική αυτονομία. Πολύ περισσότερο, η οικονομική εξάρτηση των δήμων καθόριζε σε μεγάλο βαθμό τα περιθώρια ανάπτυξης - τους. Έτσι είδαμε τους δήμους να επιδίδονται σε περιορισμένα έργα - κύρια βιτρίνας και δεκάδες άλυτα και καινούρια προβλήματα να έχουν συσσωρευτεί.

Αυτοί οι παράγοντες και η απουσία οποιασδήποτε παράδοσης ενεργού και ουσιαστικού ρόλου από πλευράς δήμων για καθοδήγηση μαζικών διεκδικητικών αγώνων για τη λύση καυτών τοπικών προβλημάτων κάνουν ώστε οι εργαζόμενοι ακόμα και αυτή την περίοδο (15 μέρες πριν τις εκλογές) να δίνουν ελάχιστη σημασία στο θέμα της Τ.Α.

Σ' αυτό ευθύνες φέρουν και οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων που αποφεύγουν με κάθε τρόπο να δώσουν οποιοδήποτε πολιτικό χαρακτήρα στο ζήτημα της Τ.Α. και γενικά τις εκλογές απομονώνοντας τα τοπικά προβλήματα και το ζήτημα της σωστής λειτουργίας και ανάπτυξης των δήμων από τα γενικότερα - θεμελιακά και προβλήματα της κοινωνίας.

Σίγουρα υπάρχουν πολλά τοπικά προβλήματα που θα μπορούσαν να λυθούν με μια ουσιαστική λειτουργία των δήμων από την Αριστερά (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) όπως: Σύγχρονο και πιο βελτιωμένο οδικό δίκτυο, συστήματα αποχέτευσης, πιο σωστή πολεοδομική - τουριστική ανάπτυξη (οξύ πρόβλημα για παραλιακούς δήμους), δημοτικός φωτισμός, καθαριότητα, νηπιακοί σταθμοί, γηροκομεία, κέντρα νεότητας, βιβλιοθήκες, πάρκα κ.λ.π.

Όμως υπάρχουν και μια σειρά από άλλα προβλήματα όπως το κτίσιμο εργατικών κατοικιών, σύγχρονο δίκτυο φθηνών μεταφορικών μέσων δημόσιας υγείας παιδείας, δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, προβλήματα δηλαδή βασικά και ουσιαστικά για τους εργαζόμενους.

Η λύση των προβλημάτων αυτών συνδέεται με γενικότερα πολιτικά αιτήματα και αγώνα για διεύρυνση και ενίσχυση των αρμοδιοτήτων και της εξουσίας που πρέπει να έχουν οι δήμοι και για να εξασφαλίζεται η πιο πλατιά συμμετοχή των εργαζομένων στη λύση των αποφάσεων για τα προβλήματα που τους αφορούν.

Τέτοια αιτήματα είναι:

1. Το δικαίωμα που πρέπει να έχουν οι δήμοι να ασκούν οικονομική πολιτική. (Να μπορούν να κτίζουν εργατικές κατοικίες - να έχουν υπό την κατοχή τους τις συγκοινωνίες κ.τ.λ.).
2. Διεύρυνση της συμμετοχής των εργαζομένων μέσα από λαϊκές επιτροπές και συνελεύσεις με θεσμοποίηση συννοικιακών συμβουλίων και καθιέρωση χρονιάτικων λαϊκών συνελεύσεων - σύνδεση των δήμων με τα συνδικάτα, συλλόγους, κόμματα και γενικά με τους κοινωνικούς φορείς.
3. Σύσταση του θεσμού των δευτεροβάθμιων οργάνων για περιφερειακή και επαρχιακή ανάπτυξη - με καθολικές εκλογές αυτών των οργάνων.
4. Να μην επεμβαίνει το υπουργικό συμβούλιο σε μια σειρά από υποθέσεις των δήμων, καθιέρωση του δημοτικού ασύλου για τα δημοτικά συμβούλια - όργανα εκλεγμένα άμεσα από το λαό, μείωση του χρόνου θητείας του δημοτικού συμβουλίου από 5 σε 3 χρόνια κ.τ.λ.

Παράλληλα όμως με ένα τέτοιο πρόγραμμα που υπόσχεται τη λύση των πιο πάνω προβλημάτων (που και το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ λίγο πολύ προτείνουν) θα έπρεπε να εξηγηθεί από τα κόμματα της αριστεράς συγκεκριμένα πως θα υλοποιηθεί και ότι δεν αρκούν τα κούφια λόγια και οι υποσχέσεις, ότι χρειάζεται να εξασφα-

λιστεί η μαζική συμμετοχή των εργαζομένων μέσα από επιτροπές αγώνα για κάθε πρόβλημα με τη συμμετοχή των συντεχνιών, συλλόγων οργανώσεων και κομμάτων που είναι αποφασισμένα να παλεύουν για την επίλυση των προβλημάτων.

Αυτή είναι πρακτική που μπορεί να προωθηθεί μόνο από τα κόμματα της Αριστεράς που μπορούν να αποτελέσουν την πρωτοπορία στους μαζικούς διεκδικητικούς αγώνες των εργαζομένων κάθε περιοχής.

Η ανάπτυξη των δήμων σε όργανα πλατειάς συμμετοχής και συλλογικού σχεδιασμού της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής ανάπτυξης του λαού δεν μπορεί να είναι στόχοι παρα μόνο των δυνάμεων που παλεύουν για την αλλαγή των δομών και του φορέα εξουσίας της κοινωνίας.

Θα έπρεπε να αριστερά κόμματα τους εργαζόμενους για το πρόγραμμα και την υλοποίηση του ανενωμένα (βλέποντας την ενότητα όχι απλά για τις ψήφους και τα πόστα αλλά σαν ενότητα δράσης), ξεκινούσαν από τα τώρα κοινές εκστρατείες μέσα στους εργαζομένους εξηγώντας για το ρόλο των δήμων, το πρόγραμμα και τις μεθόδους που προτείνουμε για τη λύση των προβλημάτων.

Το κλειδί όμως για την λύση των προβλημάτων και γενικά στην ανάπτυξη του θεσμού της Τ.Α. βρίσκεται στη δυνατότητα για επαρκείς οικονομικούς πόρους έτσι ώστε τα προγράμματα να μπορούν να υλοποιηθούν.

Το βασικό ερώτημα που θάπρεπε να απαντούν τα αριστερά κόμματα μέσα από το πρόγραμμα τους είναι από που θα μπορούσαν να βρουν όλους τους αναγκαίους οικονομικούς πόρους για την υλοποίηση των υποσχέσεων-τους ιδιαίτερα σήμερα όπου και ο Καπιταλισμός στη Κύπρο βρίσκεται στα πρόθυρα σοβαρής οικονομικής κρίσης με τους αστούς να προσπαθούν να φορτώσουν τα βάρη στους εργαζομένους και να διατυμπανίζουν ότι πρέπει να ληφθούν μέτρα λιτότητας και περικοπές σε μια σειρά από κοινωνικές παροχές.

Για να είναι πειστικό οποιοδήποτε πρόγραμμα για τους δήμους και τη λύση των προβλημάτων θάπρεπε να πολιτικοποιηθούν οι εκλογές, να ξεσκεπάζεται γενικά ο ρόλος της δεξιάς και ειδικά για τους δήμους και να συνδέεται η λύση των προβλημάτων με ένα γενικότερο πρόγραμμα για κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη και τα κομμάτια-της και την κρατικοποίηση των σημαντικών τομέων της οικονομίας κάτω από ερ-

γατικό έλεγχο.

Εξηγώντας ότι μόνο με τον σχεδιασμό της οικονομίας στη βάση της κρατικοποιημένης παραγωγής θα μπορέσει η κοινωνία να βρει τους απαραίτητους πόρους - που είναι αναγκαίοι για κάθε δήμο και κάθε κοινότητα για τη λύση των προβλημάτων τους.

Αυτό που θάπρεπε να εξηγηθεί και να γίνει

συνείδηση σε κάθε εργαζόμενο είναι ότι τέλος τέλος η πραγματική ανάπτυξη του θεσμού της Τ.Α. είναι συνδεδεμένη με την ανατροπή του αστικού καπιταλισμού και το κτίσιμο της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας μετατρέποντας έτσι τις εκλογές σε μια μάχη του εργατικού κινήματος ενάντια στη δεξιά και το σύστημα της.

ΜΑΖΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΗ

Χρειαζόμαστε £750 για τις εκλογές

Η Αριστερή Πτέρυγα μπαίνει στη μάχη των εκλογών δυνατά κι αποφασιστικά. Αυτή η μάχη είναι αδύνατο να δωθεί χωρίς χρήματα. Αυτά τα χρήματα η Α.Π. τα ζητά πάντοτε από το εργατικό κίνημα.

Δώστε από το υστέρημα σας όσα μπορείτε. Αυτό 20 σεντ μέχρι 10 και 50 λίρες για να μπορέσουν να ξαπλωθούν οι Μαρξιστικές ιδέες σε κάθε γωνία του εργατικού κινήματος, σε κάθε πόλη, σε κάθε γειτονία.

Για να μπει φραγμός στην άλωση των δήμων από τη δεξιά.

Με τη δική σας συμβολή θα συντρίψουμε το στόχο των £750 που χρειαζόμαστε άμεσα αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά ότι το εργατικό κίνημα μπορεί να στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις μακριά από ξένους επιχορηγητές και προστάτες.

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:

Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00

ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ να μπει έλεγχος

στην πυρηνική ενέργεια

Η πυρηνική καταστροφή στο Τσέρνομπιλ — η χειρότερη στην ιστορία μέχρι σήμερα — έχει τρομοκρατήσει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η ακριβής κλίμακα του δυστηχήματος δεν έχει ακόμα εξακριβωθεί αλλά είναι πιθανόν να οδηγήσει μακροχρόνια σε εκατοντάδες αν όχι χιλιάδες θανάτους από ραδιενέργεια. Βέβαια δεν έχει γίνει «πυρηνική έκρηξη» αλλά δεν είναι υπερβολή να παρομοιαστεί η καταστροφή μ' ένα μινι — Ναγκασάκι — ή Χιροσίμα.

Αυτό που απασχολεί τους λαούς όλου του κόσμου σχετικά με την πυρηνική ενέργεια είναι το ότι περιβάλλεται απ' όλες τις κυβερνήσεις μ' ένα πέπλο μυστικότητας (λόγω της σχέσης της με τα πυρηνικά όπλα) ενώ οι κίνδυνοι για την υγεία και την ασφάλεια συνεχώς υποτιμούνται.

Αυτό που έχει εξοργίσει τους εργαζόμενους διεθνώς σχετικά με το δυστήχημα στο Τσέρνομπιλ είναι η καθυστέρηση της Σοβιετικής γραφειοκρατίας να πληροφορήσει το κοινό στη Σοβ. Ένωση και διεθνώς για το μέγεθος της Καταστροφής και ενώ η ραδιενέργεια είχε ήδη φτάσει πάνω από τις Σκανδιναβικές Χώρες.

Αυτή η μυστικότητα είναι αποτέλεσμα της απουσίας πολιτικής δημοκρατίας και εργατικού ελέγχου

στη Σοβ. Ένωση και στις υπόλοιπες Ανατολικές Χώρες. Η Σταλινική γραφειοκρατία, στην προσπάθειά της να προστατέψει τη θέση της και τα προνόμια που κατέχει βασίζεται στο καταπιεστικό κρατικό μηχανισμό που συνοδεύεται με διοχέτευση ψευδών και λανθασμένων πληροφοριών στην εργατική τάξη.

Ήταν οι διαστάσεις που πήρε το δυστήχημα στο Τσέρνομπιλ εσωτερικά (μετακίνηση χιλιάδων ατόμων απολυμάνσεων κλπ.) και διεθνώς (διαφυγή ραδιενέργειας) που υποχρέωσε τη γραφειοκρατία να δίνει τελικά λεπτομέρειες πληροφοριών για το δυστήχημα.

Η πρωτοφανής δημοσιότητα που έχουν δώσει οι Δυτικοί στο δυστήχημα — τρομοκρατώντας τον πληθυσμό του πλανήτη — κρύβει μια βρώμικη υποκρισία. Γιατί του Τσέρνομπιλ προηγήθηκαν από 10 (γνώστα) τέτια δυστηχήματα (Θρημάτ Αϊλαντ στην Αμερική — 1979, Γουίντσεϊλ στην Βρετανία — 1957 κ.α.) τα οποία σε κάθε περίπτωση οι Δυτικοί προσπάθησαν να υποτιμήσουν ή να αποκρύψουν.

Ένας από τους λόγους που χτυπούν σήμερα τη Σοβιετική Ένωση — φτάνοντας στο

σημείο να κάνουν εμπάρκο στα προϊόντα των Ανατολικών χωρών μόνο, σάμπως και η ραδιενέργεια της Σουηδίας να είναι ασφαλισμένη! — είναι γιατί θέλουν να κρύψουν τους πραγματικούς κινδύνους που περιβάλλουν και τους δικούς τους πυρηνικούς αντιδραστήρες.

Το πρόβλημα που παρουσιάζεται θα μπορούσε να λυθεί με αυξημένα μέτρα ασφαλείας που ούτε οι Δυτικοί δεν θέλουν να πάρουν γιατί η αύξηση του κόστους που θα συνεπάγεται πιθανόν να κμάει την παραγωγή πυρηνικής ενέργειας ασύμφορη.

Αυτό όμως δεν έχει πετύχει αφού έχουν ήδη αρχίσει μαζικές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις στις δυτικές χώρες στις οποίες απαιτείται το σταμάτημα στα προγράμματα πυρηνικής ενέργειας και η επιβολή εργατικού ελέγχου στην παραγωγή της.

Το αίτημα αυτό, πρέπει να γίνει αίτημα του παγκόσμιου Εργατικού Κινήματος μέχρι να γίνουν οι αναγκαίες έρευνες και διευθετήσεις που θα εγγυούνται την ασφάλεια της υγείας και της ζωής μας πάνω στη γη από την παραγωγή πυρηνικής Ενέργειας

Δ.Μ.